

titas dixeris. Vulgo Monocerotū tanquam in diluvio per orbem terræ dispersorum cornua esse putant. sed magnitudo & figura longè alia est, q̄ verorum Monocerotis cornuum, quorum vnum Argentinæ vidi. Hæc quidem similiter sub terra sponte nature nasci, vt iam dictos Osteitas, non dubitant eruditi: non tamē è sabulo forte, sed argilla. Portiuncula quam doctissimus Eraeus ad me misit, alba, mollis & lenis est, similis medullæ, nullis vt Osteitæ poris, solida planè, fragilis & friabilis, eximiè siccans & astringens, validius multò q̄ Osteitæ, ac linguae adhærens validè: mandenti grata, veluti amygdali odore. Vires contra venena & cæteras, easdem ferè quas Bolo Armeniæ ei tribuerim. Inueniuntur hæc etiam alibi, vt in Specu subterraneo (quem Baumannshof vulgo vocant) prope Elbingerodam syluæ Hercyniæ siue Cheruscæ in distinctione Comitum Stolbergensiū, in cu-